

1

Forat avall

Una tarda, l'Àlicia seia al costat de la seva germana,
a la vora d'un riu.

La germana llegia i l'Àlicia va mirar el llibre.
No hi havia ni dibuixos ni diàlegs.

«De què serveix un llibre, sense dibuixos ni diàlegs?»,
va pensar l'Àlicia.

Estava avorrida i la calor del dia li feia venir son.

De cop i volta, un Conill Blanc d'ulls rosats
li va passar corrent pel costat.

L'Àlicia va trobar natural que el conill digués:

—Òndia, arribaré massa tard!

Una **llodriguera**
és el forat que
fan a terra els
conills i altres
animals per
amagar-s'hi.

El Conill va treure un rellotge de la butxaca de l'armilla
i se'l va mirar. Després va continuar corrent pel camp.
Llavors sí que l'Àlicia ho va trobar estrany!
No havia vist mai un conill amb armilla i rellotge.
Es va aixecar d'un bot i el va seguir, també corrent.
L'Àlicia va veure com el Conill
entrava en una gran **llodriguera**
i ella s'hi va ficar al darrere, sense pensar
com en sortiria.

Al principi, aquella llodriguera era recta com un túnel.
Però després s'enfonsava de sobte,
i l'Àlicia va caure forat avall.
Li semblava que aquell forat era molt fondo
i que ella queia molt a poc a poc.
Tot i que era fosc, l'Àlicia veia als costats
quadres penjats, armaris i prestatges amb llibres.

Avall, avall, avall. No s'acabaria mai aquella caiguda?
Mentre queia, l'Àlicia es va dir en veu alta:

—Després d'una caiguda com aquesta,
caure escales avall no serà res.
Els de casa em diran que soc molt valenta!
Segur que soc a la vora del centre de la Terra.
Això vol dir que he baixat més de 6.000 quilòmetres.
Potser aniré a caure a l'altra banda del planeta!
Serà divertit anar a un lloc

on les persones caminen de cap per avall.
Em sembla que en diuen *Les Antipàtiques*.

L'Àlicia havia après moltes coses a l'escola.
Però estava contenta que ningú la sentís
perquè li semblava que aquella última paraula
no era correcta.

—Hauré de preguntar a algú quin és el país
que està a les Antipàtiques
—va continuar l'Àlicia—. Nova Zelanda o Austràlia?
Però si ho pregunto, semblarà que soc una nena
ignorant. Val més que no ho preguntis.
Potser ho veuré escrit en algun lloc.

Avall, avall, avall. Com que no hi havia res més a fer,
l'Àlicia va tornar a parlar:

—La Dina em trobarà molt a faltar, aquesta nit.
Espero que es recordin de donar-li un plat de llet.

La Dina era la seva gata.

—Dina, preciosa! M'agradaria que fossis aquí baix
amb mi —va dir l'Àlicia. I es va mig adormir.

Li semblava que ella i la Dina anaven agafades de la mà.
Ella li preguntava si els gats mengen ratpenats.

En l'aire d'aquell forat per on queia
no hi havia ratolins, que és el que mengen els gats.
Però potser hi havia ratpenats.

De sobte, pataplaf! L'Alicia va caure
sobre un piló de branques i fulles seques.
La caiguda per la llodriguera s'havia acabat.